

Полянката надъ палатката на Учителя.

Сръда, 16.8.1939 г. 5 1/2 ч. сутрината. Сънцето изгръх 5ч.31 м.
Небето чисто, синьо. Времето тихо и меко. Хубавъ изгръхъ.

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ НА ЛЮБОВТА.

Духътъ Божий. Добрата молитва. Малко размисление.

Ако ви запитатъ защо ходите на планината, какъвът отговоръ бихте дали. Ако попитатъ ученика, защо ходи въ училище, той ще каже: да се уча. Ако попитатъ молящия се, защо ходите въ църква, той ще каже: За да се моля, за да се науча да се моля. Ако попитатъ гладния, защо ходи въ гостилиницата, той ще каже: за да се храня.

На тъзи процеси не са статически. Тък не са само за единъ момент. Тък са процеси непрекъснати. Човѣкъ презъ целия си животъ трѣбва да ги изучава. Който ходи въ училище, все си взема по една книга, изнася отъ училище по една книга, носи я въ торбата си. И казва: Отъ тая книга азъ се уча. Който излизаша отъ църква, си носи единъ молитвеникъ и казва: отъ тази книга се уча да се моля. Който излизаша изъ гостилиницата, носи хлѣбъ и казва: отъ този хлѣбъ ще се уча какъ да се храни. Нѣкои хора се раздѣлятъ на две категории: Има хора, които излизатъ изъ училището и вървятъ и нишо не носятъ. Но отподиръ имъ има единъ човѣкъ, който имъ носи букваря. Има хора, които излизатъ изъ църквата, има слуги които имъ носятъ молитвеника отподиръ. Тога има едини, които излизатъ изъ гостилиницата и иматъ слуги, които имъ носятъ хлѣбовете.

Сега вие като дошли до мястото на планината, най-първо ви предупредиха, че сами тръбва да си носите и буквarya и молитвеника и хлъба си съ себе си. Тогасъ въ живота кое е по-добре: самъ ли да си носишъ буквarya или да ги го носятъ. Самъ ли да си носишъ молитвеника или да ти го носятъ. Хлъба самъ ли да си го носишъ или да ти го носятъ~~X~~, да ти носятъ и да носишъ - това съ два велики процеса въ природата. И двата процеса изискватъ най умни хора за слуги, може ли вие да поставите глупавия за учител? можете ли да вземете за слуга хилавия? Учителя се оберна къмъ преводачката и казва: "Вие нѣкой путь не се безпрокойте за превода си. Попитали единъ българинъ, знае ли френски. Той казалъ: зная разбира се. Мон пер мон мер. Знаете ли английски? - зная разбира се. Май фадер, май модеръ. - Новече знаешъ ли? - Имахъ много работа, само това чухъ и само това научихъ и лесно азъ уча езиците. Само като ги чуя, говоря ги вече. - Това може да го вземете като сериозно или като анекдотъ. Дали се е случило, то е въпросъ.

Но съществуват два велики закона въ свѣта, които направляват човѣшкият животъ: То е закона за човѣшката мисълъ и закона за човѣшките чувства. Тези закони се отличаватъ съ следните качества: Когато влезешъ въ първия законъ на човѣшката мисълъ, ти усъщашъ всичкото разположение, не може да имашъ безпокойствие на мисълъта си. Когато влезешъ въ втория законъ, имашъ всичкото разположение на ~~човѣшката индивидуалност~~^{човѣшката индивидуалност}, и то и ~~човѣшката индивидуалност~~^{човѣшката индивидуалност} и ~~човѣшката индивидуалност~~^{човѣшката индивидуалност}, която по човѣшкимъ способимъ чуствата си. и човѣкъ се намира въ процесътъ на постоянно вдъхновяване, както го наричатъ поетите. Ако поканишъ на гости единъ французинъ и единъ англичанинъ и имъ каките заповѣдайте, то на англичанина ще го кажете по английски, на французина по френски, на българина по български. Какъ ще започнатъ тѣ яденето. Но различниятъ начинъ ли. Тѣ ще нарушаатъ единъ законъ на съвременната етика: тѣ ще почнатъ и тримата да си криватъ устата. И следъ като са си кривили устата за половинъ часъ, ще възстановятъ: благодаримъ. Французина ще каже: мерси боку. Англичанина ще каже: ай, сакъ ю вери мъчъ. Българина ще каже: азъ ви благодаря много. Тези хора, които говорятъ така, съ разбрали вътрешното съдържание на храненето и на нѣкой пътъ когато хората съ повикани да живѣятъ, и тѣ щи се кривятъ и когато хората които ядатъ. И нѣкои ще кажатъ: какво се кривять тези хора, когато да бързашъ. Ще чакашъ до дето дойде до: ай танъ ю. Можешъ да учишъ българина, англичанина, и французина какъ да говорятъ, но какъ да ядатъ, нѣма да ги учишъ да живота, нѣкои постѣпенно на нѣкои хора ни се виждатъ неестествени. Художника, най-първо започва съ цапането на плащното. Поетъ се учи да драска по чистата си книга, която има. Но художникътъ разумно цапа и поетъ разумно драска. Разумните и неразумните цапания и разумните и неразумните драскания, се отличаватъ по това, че единъ се прочитатъ, а пъкъ другите не могатъ. Сегашната свѣтлина, която влиза въ човѣшките очи, произвежда едновременно 7 процеса. Тези процеси само разумните хора ги разбираятъ. Тези процеси са процеси на

Червената свѣтлина, на портокалената жълтата, зелената, синята, тъмно-синята и виолетовата. Червената свѣтлина е процесъ на сърцето. портокалената е процесъ на ума.

Зелената е процесъ на сърцето. Жълтата е процесъ на ума. Синята е процесъ за душата. Биолетовата е процесъ на духа. Червената свѣтлина има особенъ езикъ, който трѣбва да се знае. Свѣтлината едновременно говори на 7 езици / на човѣка. И който разбира тия 7 езици, той е здравъ, учень и философъ. А пъкъ който не ги разбира, не може да има постижения. Онѣзи, които изучаватъ езика на червената свѣтлина, като не го знаятъ, взематъ само да ядатъ и да вдъхватъ съ шумъ. Тѣ изучаватъ науката за храненето. И почти цѣлото човѣчество е наято съ науката за храненето - учать това. Ония които започватъ съ портокалената свѣтлина, понеже не знаятъ езика и да го говорятъ тѣ вдъхватъ въздуха - учать учението на дишането. Тѣ сѫ ученици на науката за дишането. И човѣкъ следъ като е ялъ дълго време, ще каже: тянкъ ю - мерси-благодаря. А пъкъ онѣзи, които знаятъ езика, благодарятъ преди да сѫ яли. Онѣзи, които не знаятъ, благодарятъ следъ като сѫ яли.

ние въ свѣта, обичаме онѣзи, които сѫ ни обичали, онѣзи които сѫ свѣршили нѣщо за настъ. Това е законъ за учениците, въ какавъто и да смисъль на думата. А пъкъ Богъ обича хората, преди да сѫ направили нѣщо, когато сѫ били грѣшни. Нищо не сѫ направили и пакъ Богъ ги обича. Това сѫ два въпроса: въпросъ на знайното и въпросъ на незнайното! да учишъ това, което не знаешъ и нѣма какъ да ти го разправя и нѣма какъ да го изучишъ.

въпроса на знанието и въпроса на незнанието другояче може да се изрази така: единият процес е човъшки, а пък другият е процес е Божественът невъзможното въ единия процес е възможно въ другия процес. И въ писанието е казано: невъзможното за човъка е възможно за Богът - Нече възмож ото за умразата е възможно за любовта. невъзможното за невежество, е възможно за знанието. невъзможното за слабостта е възможно за силата.

Напримеръ колко е мъчно да направиш услуга на единъ човѣкъ който ти е направилъ пакость. Въ какво седи мъчностията? Ако ~~мъжините~~ спуснете единъ човѣкъ въ кладенеца съ едно влѣже, това влѣже е на мястото си. и ако речете да отрежете влѣжето, ще направите една голѣма пакость на човѣка. ще трѣбва да спуснете човѣка съ здраво влѣже и да го извадите. влѣжето не трѣбва да се реже. Но следъ като сте го спустнали и сте го извадили вече навънъ, тога сътъ може да отрежете влѣжето, защото въ втория случай, ако вие не отрежете влѣжето, им ~~мъжини~~ и ~~мъжински~~ ~~мъжини~~, той не ще може да ходи по патя, ще се съпне. Въ первый случай, ако сте отрѣзали влѣжето, когато той е спуснатъ въ долу, пакъ нѣма да свърши работата-той ще остане долу.

Всички приворечия, които се случват въ живота ви, да не
ви смущаватъ. Това което ви смущава, това е работа за Бога. Работа за Бога е
това - за това ви смущава. Това което не ви смущава, това е вашата работа.
Ногрѣшката е тамъ, че хората се занимаватъ съ Божиите работи, а пъкъ съ о-
ставили съ тѣхните работи Богъ да се занимава. Това е все едно децата отъ
първо отдѣление да се занимаватъ съ работата на учителя си, а пъкъ да оста-
вятъ букваря си, той да учи за гѣхъ. и ако ме попитате, какъ ще се оправи
свѣта, ще кажа: вземете букваря си и учете буквитѣ, и оставете философскиятѣ
въпроси на ученитѣ. Не ви съвѣтвамъ да вземете ученитѣ книги. Букваритѣ да
вземете.

ще завърша само съ едно изречение, ^{връзка} Времето напредва.
Зашо тръбва да заключа? Понеже наближава вече една зона, дето Господъ тръбва
да работи и ние тръбва да прекратим нашата работа.

ъ Америка единъ богатъ банкиринъ се отличавалъ съ своята стискостнотѣсть, скържавостъ. думата скържавъ не е хармонична и думата стискътъ не е хармонична. Тогава може да кажемъ: единъ човѣкъ който не е щедъръ и всѣкога той не давалъ повече отъ 1 Доларъ. Когато отивали при него отъ името на нѣкое благотворително дружество, не давалъ повече отъ 1 Доларъ. Следъ като му говорятъ 10-15 господи, ще имъ даде 1 Доларъ.

Единъ денъ и влизъ една млада мома и му казва: Господине, искамъ да ви кажа само една дума на ухото. никой да не чуе.-Следъ като му казала тази дума, която никой не слушалъ, той изважда и ѝ дава 25,000 долара. Него-
вите приятели като го видѣли, казали: защо давашъ толкозъ много? - Той казалъ:
Тя знае какъ да говори. азъ никога не съмъ слушалъ такива думи като нейните.
Сега остававатъ високи, да имътъ

ВИС САМИ ДА
ПРИЛОЖЕТЕ ТАЯ
СТИЧНОСТ.

Отче нашъ

Упражнения при 3-том озере.

3

Полянката надъ палатката на Учителя.

Сръда, 16.8.1939 г. с 1/2 ч. сутринта. Слънцето изгръ 5 ч. 31 м.

Небето чисто, синьо. Времето тихо и меко. Хубавъ изгръбъ.

ВЪЗМОЖНОСТИТЕ НА МОЛОВЪТА.

Духътъ Божий. Добрата моритва. Малко размисление.

Ако ви запишатъ: защо ходите на планината, какъвът отговоръ бихте дали. Ако попитатъ ученика, защо ходи на училище, той ще каже: да се уча. Ако попитатъ молящия се, защо ходите въ църква, той ще каже: за да се моля, за да се науча да се моля. Ако попитатъ гладния, защо ходи въ гостилницата, той ще каже: за да се храня.

Но тъзи процеси не сѫ статически. Тѣ не сѫ само за единъ моментъ. Тѣ сѫ процеси непреривни. Човѣкъ презъ цѣля си животъ тръбва да ги изучава. Който ходи въ училище, все си взема по една книга, изнася отъ училище по една книга, носи я въ торбата си. И казва: отъ тая книга азъ се уча. Който излиза отъ църква си ноди единъ молитвеникъ и казва: отъ тази книга се уча да се моля. Който излиза изъ гостилницата, носи хлѣбъ и казва: отъ този хлѣбъ ще се уча какъ да се храня. Нѣкои хора се раздѣлватъ на две категории: има хора, които излизатъ изъ училището и вървятъ и нико не носятъ. Но отподире имъ има единъ човѣкъ, който имъ носи букваря. Има хора, които излизатъ изъ църквата, има слуги, които имъ носятъ молитвеника отподире. Сега, има едни, които излизатъ изъ гостилницата и иматъ слуги, които имъ носятъ хлѣбовете.

Сега вие, като дойдохте на планината, най-първо ви предупредиха, че сами тръбва да си носите и букваря, и молитвенника, и хлѣба си съ себе си. Тога съ въ живота кое е по-добре: самъ ли да си носишъ букваря или да го носятъ. Самъ ли да си носишъ молитвеника или да го носятъ. Хлѣба самъ ли да си го носишъ или да го носятъ? Да ти носятъ и да носишъ – това сѫ два велики процеса въ природата. И двата процеса изискватъ най-умни хора за слуги. Може ли вие да поставите глупавия за учителя? Можете ли да вземете за слуга хилавия? Учителя се обѣрна къмъ преводачката и каза: Вие ~~нашкот~~ пакъ не се беспокойте за превода си. Попитали единъ българинъ знае ли френски. Той казалъ: знае, разбира се. Монжъ перъ, монжъ меръ. Знаете ли английски? – Зная, разбира се. Май фадеръ, май модаръ. – Повече знаешъ ли? – Имахъ много работа, само това чухъ и само това научихъ и лесно азъ уча езиците. Само като ги чуя, говоря ги вече. – Това може да го вземете като сериозно или като анекдотъ. Дали се е случило, то е въпросъ.

Но сѫществуватъ два велики закона въ свѣта, които направляватъ човѣшкия животъ: то е законътъ за човѣкската мисъль и законътъ за човѣкските чувства. Тъзи закони се отличаватъ съ следните качества: Когато влѣзешъ въ

първия законъ на човешката мисъл, ти усещаш всичкото разположение, не може да имаш беспокойство на мисълъта си. Когато влязеш въ втория законъ, имаш всичкото разположение на чувствата си. И човешкъ се намира въ процесите на постоянно вдъхновяване, както го наричатъ поетът. Ако поканите на гости единъ французинъ и единъ англичанинъ и имъ кажете: заповѣдайте, то на англичанина ще го кажете по английски, на французина по френски, на българина по български. Какъ ще започнатъ тъя яденето. По разл. чни начини ли. Тъя ще царятъ единъ законъ на съвременната етика: тъя ще почнатъ и тримата да си кривятъ устата. И следъ като съ си кривили устата за половинъ часъ, ще ви кажатъ: благородаримъ. Французина ще каже: мерси бок. Англичанина ще каже: ай танкъ ѹ вери мъчъ. Българина ще каже: азъ ви благодаря много. Тъзи хора, които говорятъ така съ разбрали вътрешното съдържание на храненето. И понякога пакъ, когато хората съ повикани да живѣятъ, тъя се кривятъ, както хората които ядатъ. И нѣкои ще кажатъ: какво се кривятъ тъзи хора. Нѣма да бѣрзашъ. Ще чакашъ до дено дайда до: ай танкъ ѹ. Можешъ да учишъ българина, англичанина и французина какъ да говорятъ, но какъ да ядатъ, нѣма да ги учишъ. Въ живота, нѣкои постхпки на на нѣкои хора ни се виждатъ неестествени. Художника започва най-първо съ цапането на платното. Поетът се учи да драска по чистата си книга, която има. Но художникътъ разумно цапа. И поетътъ разумно драска. Разумните и не-разумни драскания ип раз мнитъ и неразумни драскания, се отличаватъ по това, че еднитъ се прочитатъ, а пъкъ другитъ не могатъ. Сегалната свѣтлина, която влиза въ човѣшките очи, произвежда едновременно 7 процеса. Тъзи процеси само разумните хора ги разбираятъ. Тъзи процеси съ процеси на червената свѣтлина, на портокалената, жълтата, зелената, синята, тъмно-синята и виолетовата. Червената свѣтлина е процесъ на сърдцето. Портокалената е процесъ на ума.

Зелената е процесъ на сърдцето. Жълтата е процесъ на ума. Синята е процесъ на душата. Виолетовата е процесъ на Духа. Червената свѣтлина има особенъ езикъ, който трѣбва да се знае. Свѣтлината едновременно говори на 7 езии, на човѣка. И който разбира тия 7 езика, той е здравъ, ученъ и философъ. А пъкъ който не ги разбира, не може да има постижения. Онзи, които изучаватъ езика на червената свѣтлина, като не го знаятъ взематъ само да ядатъ и да дѣвчатъ съ шумъ. Тъя изучаватъ науката за храненето. И почти цѣлото човѣчество е заето съ науката за храненето – учатъ това. Ония, които започватъ съ портокаловата свѣтлина, понеже не знаятъ езика й да го говорятъ, тъя вдъхватъ въздуха – учатъ учението на дихането. Тъя съ ученици на науката за

димането.И човѣкъ,следѣ като е члѣ дѣлло време,ще каже:тѧнкъ и,мерси,благодаря.А пѣкъ онѣзи,които знаятъ езика,благодарятъ преди да сѫ яли.Онѣзи,които не знаятъ,благодарятъ следѣ като сѫ яли.

Ние въ свѣта обичаме онѣзи,които сѫ ни обичали,онѣзи,които сѫ свѣршили нѣщо за насъ.Това е законъ за учениците,въ какъвто и да е смисълъ на думата.А пѣкъ Богъ обича хората преди да сѫ направили нѣщо,когато сѫ били грѣшни.Нидо не сѫ направили и пакъ Богъ ги обича.Това сѫ два вѣпроса:вѣпросъ на знайното и вѣпросъ на незнайното.Да учишъ това,което не знаешъ и нѣма какъ да ти го разправя и нѣма какъ да го изучишъ.

Вѣпроса на знайното и вѣпроса на незнайното друго яче може да се изрази така:Единиятъ процесъ е човѣшки,а пѣкъ другиятъ процесъ е Божественъ.Невѣзможното въ единия процесъ е вѣзможно въ другия процесъ.И въ Писанието е казано:Невѣзможното за човѣка е вѣзмоно за Бога.—Невѣзможното за умразата е вѣзмоно за Любовта.Невѣзможното за невежеството е вѣзмоно за знанието.Невѣзможното за слабостъта е вѣзмоно за силата.

Напримѣръ,колко е мхино да направишъ услуга на единъ човѣкъ,които ти е направилъ пакость.Въ какво седи мхинотията?—Ако спустнете единъ човѣкъ въ кладенецъ съ едно вѣже,това вѣже е на мястото си.И ако речете да отрежете вѣжето,ще направите една голѣма пакость на човѣка.Ще трѣбва да спустнете човѣка съ здраво вѣже и да го извадите.Вѣжето не трѣбва да се реже.Но следѣ като сте го спустнали и сте го извадили вече навѣнъ,тогасъ може да отрежете вѣжето.Задото вѣ,втория случай,ако вие не отрежете вѣжето,той не ще може да ходи по пхтя,ще се опадне.Вѣ първия случай,ако сте отрѣзали вѣжето,когато той е спуснатъ въ вѣжето,пакъ нѣма да свѣршите работата.Той ще остане долу.

Всичкитѣ противоречия,които се случватъ въ живота ви,да не ви смущаватъ.Това,което ви смущава,това е работа за Бога.Работа за Бога е това — затова ви смущава.Това,което не ви смущава,това е вашата работа.Погрѣската е тамъ,че хората се занимаватъ съ Божиите работи,а пѣкъ сѫ оставили съ тѣхните работи Богъ да се занимава.Това е все едно дѣцата отъ първо отдѣление да се занимаватъ съ работата на учителя си,а пѣкъ да оставятъ букваря си,той да учи за тѣхъ.И ако ме попитате,какъ ще се оправи свѣта,ще кажа:вземете букваря си и учете буквите,и оставете философскиятѣ

Въпроси на ученитѣ. Не ни съветвамъ да вземете ученитѣ книги. Укуваритѣ да вземете.

Ще завърша само съ одно изречение, времето напредва. Защо тръбва да заключа? Понеже наближава вече една зона, където Господъ тръбва да работи и ние тръбва да прекратимъ нашата работа.

Въ Америка единъ богатъ банкеринъ се отличавалъ съ своята стиснатостъ, скържавостъ. Думата скържавъ не е хармонична. И думата стиснатъ не е хармонична. Тогава може да кажемъ: единъ човѣкъ, който не е щедъръ. И всъкога, той не давалъ повече отъ единъ доларъ. Когато отивали при него отъ името на нѣкое благотворително дружество, не давалъ повече отъ единъ доларъ. Следъ като му говорятъ 10-15 госпожи, че имъ даде единъ доларъ.

Единъ денъ влиза една млада мома и мъ казва: господине, искамъ да ви кажа само една дума на ухoto. Никой да не чуе. — Следъ като му казала тази дума, която никой не слушалъ, той изважда и й дава 25,000 долара. Неговите приятели, като го видѣли, казали: защо давашъ толко много? — Той казалъ: Тя знае какъ да говори. Азъ никога не съмъ слушалъ такива думи като нейнитѣ. Сега оставамъ вие сами да си разрешите какво му е казала тя.

ПРИЛОЖЕТЕ ТАЯ ПОСТКЛКА НА МЛАДАТА МОМА.

ОТЧЕ НАШЪ.

Упражнения при третото езеро.

ЦЕНТР. ДЪРЖ.
ИСТОР. АРХИВ